

Vse drugo je lahko, samo začetek je težak.

Slavko je bil drugače verlo dober ter priden deček, samo zjutraj za rana vstajati nij mogel.

Znal je, koliko zamudi, kedó rane ure zaleží, zatorej je ukrepal in ukrepal poboljšati se ter si prizadevati, da se te gerde slabosti odvadi. A zamán! Potrebne serénosti in prave terdne volje nij bilo; zato je ostalo vse, kakor poprej.

Necega poletnega jutra se Slavko uže ob petih zbudi. Takój se opomni svojega sklepa ter si misli: začetni je treba!

S temi besedami hitro skoči iz postelje; a jedva je bil na tleh, ko ga čuden mraz izpreletí po vseh udih; tako se je lenoba uperla njegovemu pogumu.

Hitro se obleče; a tudi mej tem, ko se je oblačil, napadalo ga je leno telo često, da bi ga nazaj v posteljo pripravilo; vendar Slavko je zdaj srečno premogel vse napasti.

Ko se umije, obleče in jutranjo molitev odmoli, sede k oknu ter se uči in pripravlja za šolo, kakor poprej še nikoli. Z veseljem opázi, da mu denes gre tudi vse bolje v glavo nego li druge kratí.

Učitelj je bil ta dan sè Slavkom posebno zadovoljen; čudil se je, kako se more tako naglo izpremeníti. Objavil je to veselo vést tudi njegovima roditeljema.

Roditelja sta se zeló razveselila.

Tudi Slavko se je čutil vsega drugačnega; bilo mu je, kakor bi se mu denes pričelo novo življenje.

Mislil je: kako malo me je davi truda stalo, da sem zmogel lenobo ter se pokazal korenjaka, in koliko veselja imam denes uže ves dan zaradi te malenkosti! Ali bi ne bil velik neumnež, ako ne bi vsako jutro tako storil?

Res, storil je vsako jutro, in je tudi vsako jutro laže vstajal. Naposled se je tega tako privadil, da uže nij mogel dalje v postelji ostajati, ako bi tudi bil hotel. —

Glejte, otroci, baš tako je z vsem, kar se nam v začetku težko dozdeva. Samo poguma in prave terdne volje nam je treba ter zmaga je gotova. Delajte tudi vi tako, kakor Slavko, in lahko vam bode premoči lenobo.

O tej priliki naj vam tudi povem čudne sanje, katere sem nekedaj slišal od prijatelja. Pripovedoval mi je ovako: „Sanjalo se mi je, da grem po ozke cesti, po katerej je uže pred menój šlo mnogo ljudíj, a večina se jih je vernilo ter mi reklo, naj ne hodim dalje, ker sredi te ceste leží velikanska skala, preko katere človek ne more priti.

A jaz se tega nijsem ustrašil, ker sem vedel, da je šlo pred menój vendar nekoliko ljudíj, ki se nijso vernili; šli so bili zatorej preko skale.

Ko tako grem in grem, zdelo se mi je, da vidim v daljavi majhen kamen, ki je bil tem večji, kar se mu bliže primičem, ter naposled stojí pred manoj velik, kakor hiža.

Zdaj sem se hotel tudi jaz verniti. A v tem trenutji me prime nekedó mehko za roko ter mi tiho na uho pošéptá: ne vračaj se, ker si na potu kreposti. Kamen, ki ga imaš pred soboj, nij drug, nego kamen dobrodélné mržnje.

Zatorej ne straši se njegove dozdevne velikosti, pogumno ga preskoči in — prebite bodo vse težave.

Mislil sem si: zgodi se, kakor mi si rekel; zatisnem oči, globoko vzdahnem ter preskočim velikansko skalo.

Potem se ozrem, ali kako se začudim, ko ne vidim ničesa razven malega kamenca, ki ga vsak človek more prekoračiti, a meni se je samo v domišljetni zdel hiže velik.

Bilo mi je, kakor da sem okreval od zelo opasne bolezni, ter dobil zopet nove moči.

Ko se ozrem, ugledam ogromno število ljudi, ki so stali pred tem kamnom, zbal se ga ter se povernili. Jaz sem je klical in prosil, naj bi se ne bali, ker je kamen samo prazno strašilo, ničeve slepilo človeškim očem. Pogumno preko njega in zmagano bode vse!

A ljudje me niso hoteli slušati. Jaz sem bil tega zelo žalosten, jokam sem se, in ko se prebudim, imel sem solzne oči.“

— č.

Otročje veselje.

Peter, Ivanko in Jélica, cvetoči najemnikovi otroci, gredó lepega pomladanskega dneva na travnik, kjer so tergali dišéce cvetlice in je pletli v krasen venec.

Veselili so se prijetnega vzduha (zraka) okolo sebe, ker nedolžno, pošteno serce tudi male naravne darove prejémlje z veseljem in hvaležnostjo.

Mej pogovorom velí Peter: „vsak izmed nas naj si izbere še posebno cvetlico, katera mu je draga nad vse druge.“ Vsi so tega bili veseli ter izbrali so si vsak svojo cvetlico. Ko so se zopet sešli pod senčno lipo, pokazal je vsak svojo izvoljenko.

Peter, najstarejši, izbral si je vijolico ter dejal: „v pohlevnej tíhoti mej travo raste, skrita, kakor prihod in blagoslov drage pomladi. Ljudje jo spoštujejo, ter vsak, kdor ide s polja, vzame jo s soboj in jo imenuje pervorojeno pomladansko dete, cvetlico pohlevnosti.“

Ivanko si je izbral belo lilijo in rekel: „vidite, to cvetlícó sem si jaz izvolil, kajti lilija je podobna nedolžnosti čistega serca, in še nam oznanjuje ljubezen Njegovo, ki je nebo sè zvezdami in zemljo s cvetlicami okrasótil.“

Tudi Jélica je dobro izbrala, cvetlícó potóčnico. „To cvetlico, predraga brata!“ tako je rekla, „našla sem pri studenci. Ali se ne svéti, ko zvezda na nebu? Nje sinje cvetje se ogleduje v potoku. Zato se imenuje potočnica. Ona je cvetlica ljubezni, cvetlica nežnosti. Izročam jo vama, da jo tudi vpleteta v lepi venec, in potlej tecimo domóv ter venec pokažimo očetu in materi!“

Veseli so otroci prihiteli k roditeljema ter pokazali svoj pomladni venec. — „Rés je lepo cvetje v tem venci,“ izpregovori sivi oče, „v njem vidim pobožno nedolžnost, pohlevnost in ljubezen. Cvetlica je lepša od cvetlice.“

„A te cvetke vendar še nemajo najlepše krasote, katero si dobodo, ako je prejmeta vidva, ti, ljubi oče, in ti, draga mati!“ — Tako odgovori vse troje otrok in spleteni venec podaré svojima roditeljema.

A. M.